

76. Politianmeldelse 1: Bagholdsangrebet

I 2003 var jeg en enlig og isoleret opposition til triumviratet. Ingen i Folketinget vidste, hvad der foregik, men jeg var egenhændigt gået i clinch med Kulturministeriet. Det kunne ødelægge FDV's drømme, så det var vigtigt for FDV's advokater at lukke munden på mig. De udtænkte en snedig plan, der i "bedste" fald kunne ruinere mig helt.

Advokaternes 5-punktsplan

Razziaen den 29. november 2005 var kulminationen på en plan, der var lagt flere år forinden af FDV's advokater. Det var et regulært overfald med flere formål.

Det var et mål i sig selv at påføre mig tab og helst så store, at jeg ville miste Laserdisken. Det var tillige et mål at berige FDV's medlemmer med en stor erstatning, og det gjaldt også

om at se mig som konkurrent i kortene ved at få adgang til mine regnskabstal og at begrænse min handlefrihed med et fagedforbud. Det vigtigste var imidlertid at udnytte retssagen til at narre domstolene til at fastslå FDV's markedskontrol som den eneste mulige fortolkning af EU-begrebet regional konsumtion.

Dette er en politianmeldelse af FDV's advokater, Torben Steffensen, Niels Bo Jørgensen, Lars Segato og Peter Schønning. To af dem konstruerede en tvist med det formål at narre domstolene til at tro, at der var grundlag for at beslaglægge mine film, få udleveret mine regnskaber og få tilkendt erstatning af mig, og to af dem fuldførte planen i retten. Planen bestod i hovedtræk af fem elementer:

1. FDV foretog en kovending i opfattelsen af regional konsumtion.
2. FDV gav *ikke* besked, da medlemmerne havde afklaret deres holdning.
3. Flere af FDV's medlemmer undlod at forbyde parallelimport.
4. FDV ventede i 2 år og 242 dage med at reagere på mit brev.
5. FDV afskar mig fra at komme til orde i fogedretten før razziaen.

I forhold til straffelovens § 279 handlede det om at skaffe FDV's medlemmer en uberettiget vinding i form af en erstatning samt en gunstig position på det danske marked i kraft af rettens anerkendelse af en fordelagtig fortolkning.

Det blev opnået retsstridigt, fordi den ønskede fortolkning er selvopfundet og i strid med EU-retten. Med deres manipulationer fremkaldte de en vildfarelse hos Dorete Bager, som på grund af vildfarelsen beslaglagde mine film, kopierede og udleverede mine regnskaber til FDV samt forbød mig at parallelimportere. Dette har sammen med den idømte erstatning påført mig et formuetab.

§ 279. For bedrageri straffes den, som, for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding, ved retsstridigt at fremkalde, bestyrke eller udnytte en vildfarelse bestemmer en anden til en handling eller undladelse, hvorved der påføres denne eller nogen, for hvem handlingen eller undladelsen bliver afgørende, et formuetab.

Straffelovens § 279

1. FDV foretog en kovending i opfattelsen af regional konsumption.

Under det lovforberedende arbejde i 2002 om indførelse af regional konsumption var der flere fortolkninger i spil. Ifølge låne/leje-direktivet og infosoc-direktivet var spredningsretten en særlig ret, der var tildelt henholdsvis udøvende kunstnere, fremstillere af fonogrammer, filmproducenter, radio- og fjernsynsforetagender og ophavsmænd. Et ensartet valg af konsumptionsprincip på EU-plan var nødvendigt for at sikre det indre markeds funktion. I Silhouette-sagen valgte EU-Domstolen regional konsumption, hvorefter en EU-rettighedshaver kan udøve sin ret på den måde, at han kan udgive værket i et tredjeland og samtidig forbyde spredning af eksemplarerne i EU. Det er efter min opfattelse den korrekte fortolkning.

Johan Schlüter, chefen for de fire politianmeldte advokater, havde advokeret for en lignende fortolkning med den væsentlige forskel, at de lokale *licenshavere* skulle tilgodeses. Det gjorde han i et brev den 29. oktober 2002 (side 557) og på ekspertmødet i Kulturudvalget den 13. november 2002 (side 572).

Ifølge Johan Schlüters fortolkning af 2002 er det en forudsætning for et forbud, at der i importlandet findes en rettighedshaver, som både kan og vil gribe ind, og derfor har loven ikke betydning for specialimporten. Hvis filmen ikke er udgivet i Danmark, er der naturligvis ikke grund til at gribe ind over for et salg i Danmark. På ekspertmødet udtrykte han dette med følgende præcise formulering: "Hvor der ikke er nogen rettighedshaver i landet, er det klart, at man kan importere."

Jeg ville ikke slås med FDV, mens tvivlsspørgsmålene om regional konsumption blev afklaret i retssagerne mod Kulturministeriet. Derfor agerede jeg efter FDV's egen fortolkning, som den blev forklaret til Kulturudvalget. Der kan ikke sættes en finger på min adfærd, hvis Johan Schlüters fortolkning lægges til grund.

FDV's advokater angreb imidlertid efter en tredje fortolkning. Ifølge Niels Bo Jørgensens fogedrekvisition og Lars Segatos fremturen under razziaen var denne nye fortolkning nærmest en indiskutabel naturlov, men ligesom under oprettelsen af udlejningsmonopolet var der tale om bluff, der mest af alt var udtryk for FDV's ønske om at kontrollere det danske marked.

De fem separate grupper af rettighedshavere, som EU-direktiverne tilgodeser med en spredningsret, var på magisk vis - i hvert fald uden forklaring - blevet til FDV's medlemmer. Det handlede heller ikke om en ret til at forbyde salg i EU, ensartet og for alle, så det indre markeds funktion kunne opretholdes. Tværtimod handlede det nu om at opdele EU i separate områder, der hver kontrolleres af en generalimportør. FDV's advokater førte sig frem, som om det ikke kan anfægtes, at FDV's medlemmer er generalimportører af filmværker i Danmark.

Fogedrekvisitionen var skrevet på Johan Schlüters brevpapir, og Lars Segato førte sig frem med stor overbevisning under razziaen. Det var nok til, at deres nye fortolkning med de særlige privilegier uden videre blev godtaget af Dorete Bager og alle de efterfølgende dommere. Det kom til at gøre en verden til forskel, at jeg ikke fik muligheden for at komme til orde, før bevissikringen var afsluttet.

2. FDV undlod at give besked, da medlemmernes holdning var afklaret.

Jeg havde meldt ud, at jeg ville have regional konsumtion undersøgt autoritativt i en retssag mod Kulturministeriet, og jeg ønskede ikke en strid med FDV imens. Jeg indstillede parallelimporten i december 2002, og siden har jeg ikke solgt én eneste film uden først at have orienteret FDV og gjort det let for medlemmerne at undgå det, hvis de ønskede. Ikke noget med en besværlig gennemgang af lister og angivelse af individuelle titler. Nej, blot ét svar pr. selskab eller ét svar fra en advokat på vegne af samtlige selskaber havde været nok.

Op til lovens ikrafttræden var det et uløst spørgsmål, om allerede importerede varer fra tredjelande med ét ville være forbudt, så jeg spurgte Torben Steffensen om FDV's holdning til dette. Jeg fik det klare svar, at hvis det stod til ham, ville FDV ikke gribe ind over for et lagerudsalg, og han understregede, at han foretrak, at det blev gennemført så hurtigt som muligt. Som svar på ønsket markerede jeg de allerede importerede film med et "Sidste Chance" på hjemmesiden. Forud for razziaen i 2005 havde der ikke fra FDV's medlemmer været indvendinger mod lagerudsalget af film, der var importeret før lovens ikrafttræden.

Jeg var fuldt bevidst om, at hvis nogen kunne finde på at "gribe ind" over for parallelimporten, ville det netop være selskaber som SF Film og Scanbox, der er uafhængige licenstagere. De køber licenser til danske udgivelser fra alle mulige filmproducenter. De tjener kun penge på salget af deres egne udgivelser, så det var ikke overraskende, at de valgte at gribe ind. Det var anderledes med de selskaber, der var ejet af moderselskaberne, f.eks. selskaberne Paramount og Universal, hvor direktør Bent Rasmussen havde fortalt mig, at det var lige meget, om de solgte de danske eller udenlandske udgivelser. De tjente på det under alle omstændigheder.

I kapitel 43 er korrespondancen med FDV's advokater og medlemmer gengivet. Jeg tog Johan Schlüter på ordet og spurgte alle dem, der ifølge ham *kunne* finde på at forbyde parallelimport, om de også *ville* forbyde parallelimport.

Ikke overraskende svarede både SF Film og Scanbox, at de ville benytte sig af chancen for at forbyde parallelimport. Det gjorde de både direkte over for mig og via Torben Steffensen jf. hans brev til mig den 6. januar 2003 (side 589). Her gav han følgende løfte: "Så snart eller såfremt hvert enkelt af de øvrige medlemmer måtte give mig en tilbagemelding, vil du høre fra mig."

Jeg opfattede svaret som et løfte om en orientering, hvis andre medlemmer af FDV havde samme holdning som SF Film og Scanbox. Torben Steffensen havde videregivet deres syn på parallelimport og havde direkte lovet at give besked, når de andre medlemmer gav en tilbagemelding. Det løfte brød han.

På fogedrekvisitionen den 11. oktober 2005 er angivet seks selskaber, der ikke er SF Film eller Scanbox. De seks selskaber var åbenbart så stærke modstandere af parallelimport, at de på det tidspunkt havde bemyndiget FDV til at anlægge retssag for at standse mig. Det er bestemt en tilbagemelding, men alligevel hørte jeg intet fra Torben Steffensen forud for razziaen den 29. november 2005.

3. Flere af FDV's medlemmer undlod at forbyde parallelimport.

Jeg var meget klar i brevet til FDV's medlemmer den 12. februar 2003 (side 593). Et enkelt bekræftende svar på, at de ville forbyde min parallelimport, ville blive respekteret for hele deres rettighedsbibliotek. Jeg lovede endda selv at stå for det møjsommelige registreringsarbejde, så de kunne nøjes med at sende et enkelt brev eller en enkelt e-mail, og det kunne både SF Film og Scanbox finde ud af.

Anmodningen om en razzia var støttet på et prøvekøb af to importerede film, *The Jacket* (2005), der i Danmark var udgivet af Nordisk Film, og *The Pacifier* (2005), der i Danmark var udgivet af Buena Vista. Begge havde fået tilbuddet om at forbyde parallelimport, og begge havde undladt at reagere på tilbuddet.

Det var en vigtig del af planen, at der var medlemmer, der undlod at forbyde parallelimport. De havde brug for, at jeg fortsatte med at parallelimportere. Ingen parallelimport, ingen retssag, ingen chikane - og ingen mulighed for at forstyrre den undersøgelse, jeg havde sat i gang med retssagen mod Kulturministeriet.

4. FDV ventede i 2 år og 242 dage med at reagere på mit brev.

Niels Bo Jørgensen skrev til mig den 29. januar 2003, efter at han havde opdaget Laserdiskens lagerudsalg. Han truede med både fagedforbud og erstatningskrav. Den 9. februar 2003 forklarede jeg, at parallelimporten var midlertidigt indstillet, og at han besværede sig over et lagerudsalg, der var aftalt med Torben Steffensen. Samtidig meddelte jeg, at jeg i nær fremtid ville genoptage importen af film, der ikke var omfattet af FDV's medlemmers forbud (side 592).

Jeg ved selvfølgelig ikke, om Niels Bo Jørgensen kendte til Johan Schlüters fortolkningsbidrag til Folketingets Kulturudvalg og således var klar over, at jeg agerede i overensstemmelse med FDV's officielle fortolkning på det tidspunkt, men selvom han havde en anden opfattelse af loven allerede i 2003, var det oplagt at svare på mit brev, hvis det var vigtigt for FDV at undgå parallelimport. Da han ikke svarede, gjorde jeg selvfølgelig, hvad jeg havde sagt, jeg ville gøre.

Hvis målet var at undgå parallelimport, havde han vel svaret i stil med: "Kære Hans Kristian. Efter min mening har du misforstået loven, men da det er vigtigt for FDV's medlemmer at undgå parallelimport, skal jeg på medlemmernes vegne meddele, at alle har den holdning, at parallelimport ikke kan accepteres."

Hvad gjorde han, da han havde fået at vide, at jeg forlangte en meddelelse om et forbud, og at jeg uden et forbud ville genoptage parallelimporten?

Han gjorde ingenting. Helt frem til den 11. oktober 2005 gjorde han ingenting. Han ventede med vilje i næsten tre år vel vidende, at jeg hver dag importerede de film, ingen af FDV's medlemmer havde forbudt. Det handlede ikke om at undgå parallelimport. Det handlede om at forberede en stor retssag. For advokatfirmaet var retssagerne mod mig en guldrandet forretning. Hverken Johan Schlüter eller hans advokater havde noget at vinde ved at få mig til at indstille parallelimporten frivilligt i 2003. De forberedte bevidst en ny konflikt, de kunne tjene på i årevis.

5. FDV afskar mig fra at komme til orde i fogedretten før razziaen.

Det efterfølgende år var usædvanligt fredfyldt. Jeg parallelimporterede film, som ikke var forbudt, og ingen havde bemærkninger til mine foranstaltninger. Jeg var så sikker på, at konflikterne var slut, at jeg købte Laserdiskens aktiviteter tilbage fra anpartsselskabet.

Den vigtigste del af FDV's plan var at undgå, at den pågældende dommer - i dette tilfælde Dorete Bager - fik fortalt hele sandheden. Derfor var det vigtigt at få hende for sig selv, så de i enrum kunne fremføre deres historie uden at blive forstyrret af det fulde billede. Det var vigtigt at undgå kontradiktion, så de bad om at fravige hovedreglen om, at rekvisitus skal underrettes forinden, og de fik held med at få Dorete Bager til at opfylde ønsket.

Hovedreglen kan fraviges, hvis underretning af rekvisitus antages at medføre, at denne vil destruere bevismaterialet og stikke af. Bevissikringerne blev til for at bekæmpe fremstilling af piratkopier, og man kan sagtens forestille sig en situation, hvor FDV's kontrollører har fundet et hemmeligt sted, hvor en bande videopirater fremstiller piratkopier i stor stil. I den situation giver det god mening at antage, at der er risiko for, at de vil stikke af, hvis de får at vide, at fogeden kommer på besøg i nær fremtid.

Var der risiko for, at jeg skulle stikke af fra min forretning efter 20 år? Eller at jeg ville risikere en ny konflikt med Skat ved at destruere mine regnskaber? Hvad skulle formålet være? Jeg fortalte i forvejen hele verden om min parallelimport via Laserdiskens hjemmeside (side 783). For hver eneste film oplyses oprindelse, regionalkode og tv-system. En bevissikring i form af kopiering af regnskaber var i virkeligheden ganske overflødig, for enhver kan sidde hjemme foran sin pc og følge med i Laserdiskens øjeblikkelige varelager og herunder se informationerne om, hvor filmene kommer fra. Jeg skjuler ikke noget.

Hvad ville der ske, hvis jeg fik at vide, at FDV's medlemmer ville forbyde min parallelimport? Det havde jeg også informeret om: Jeg ville registrere forbuddet i Laserdiskens forbudt-program (side 594), hvorefter parallelimporten ville blive indstillet, og det vidste både medlemmerne og Niels Bo Jørgensen.

Det står der imidlertid intet om i Niels Bo Jørgensens rekvisition, og det blev mig bekendt heller ikke nævnt af Lars Segato, da han havde Dorete Bager for sig selv. Guderne må vide, hvorfor Dorete Bager - der havde så meget tillid til mig, at hun lod mig opbevare de beslaglagte film - gik med til at undlade at varsle mig.

Under selve bevissikringen lod Dorete Bager forstå, at hun ikke ville ændre sin beslutning, idet hun allerede havde lovet Lars Segato at gennemføre razziaen, og hun fandt heller ikke anledning til at holde et retsmøde, da min advokat Anders Hjulmand bad om det. Hun var i den situation presset af Lars Segato, som gerne ville hjem til Århus, før det blev mørkt, og de var enige om, at det måtte være godt nok, at jeg blev hørt i den efterfølgende justificationssag. Således undgik Niels Bo Jørgensen og Lars Segato, at jeg blev hørt, inden bevissikringen blev gennemført.

Underbyggende beviser (“corroborating evidence”)

Der er underbyggende beviser, hvis man ikke synes, at de informationer, jeg har taget med, men som Dorete Bager ikke blev informeret om, giver et fuldstændigt og klart billede. Først og fremmest er der formalitetsfejlen. Ét spørgsmål trænger sig særligt på: Hvorfor anlagde Niels Bo Jørgensen sagen mod Laserdisken ApS? Det har FDV ikke svaret på, sikkert fordi det viser, at overfaldet var planlagt.

Niels Bo Jørgensen fik i 2003 min redegørelse på anpartsselskabets brevpapir. Han lagde brevet i skuffen og ventede, til jeg havde importeret et stort antal film. Så tog han brevet op af skuffen igen og benyttede det som grundlag for retssagen. Prøvekøbet var spil for galleriet. Hvis en kontrollør tilfældigvis havde opdaget et ulovligt salg og gennemført et prøveköb for at sikre sig dokumentation, havde han naturligvis anlagt sagen mod den pågældende forretning, men det gjorde Niels Bo Jørgensen ikke. Havde det været en rigtig sag, havde han kigget på fakturaen eller undersøgt CVR-nummeret, men nej, han benyttede brevet fra 2003!

Endvidere er der FDV's formands vidneforklaring (side 866). Thomas Schultz afviste direkte, at SF Film havde et problem med mig. Det var ikke SF Film, der havde foranlediget retssagen. Det var advokaterne, der havde forberedt sagen og efterfølgende bedt om medlemmernes opbakning til den.

Medvirken og forældelse

Ifølge straffelovens § 23 omfatter straffebestemmelserne alle, der ved tilskyndelse, råd eller dåd har medvirket til gerningen. Derfor omfatter anmeldelsen også Peter Schönning, selvom han først trådte ind i justifikations sagen. Man kan sige, at han fuldførte gerningen med sine løgnehistorier i byretten og landsretten.

Peter Schönning vidste om nogen, at angrebet var baseret på en kovending om lovens fortolkning fra FDV's side. Han var kontorchef i Kulturministeriet i 2002 og forfattede kulturministerens svar til Kulturudvalget (side 557). Han kunne ikke undgå at vide, at angrebet mod mig var baseret på en anden fortolkning.

Vedrørende de beslaglagte film løj han over for Retten i Aalborg (side 901), og han bestred hele retssagen igennem, at mine film havde været beslaglagt, så også på den måde medvirkede han til at påføre mig et tab.

Lad mig her imødegå en eventuel indsigelse om, at sagen er forældet. Ifølge § 94 regnes forældelsesfristen fra den dag, da den strafbare virksomhed er ophørt, men ifølge § 93, stk. 3, skal den længste frist anvendes med hensyn til samtlige overtrædelser, hvis nogen ved samme handling har begået flere lovovertrædelser, for hvilke der gælder forskellige forældelsesfrister.

Bevissikring, beslaglæggelse, fagedforbud. Dette er forskellige overtrædelser, der blev begået ved samme handling. Hvis EU-retten anerkendes som lov, er det nedlagte fagedforbud baseret på en ulovlig fortolkning af regional konsumtion. Den strafbare virksomhed er således ikke ophørt endnu, og derfor er taxameteret ikke engang sat i gang. Det gælder ifølge § 93, stk. 3, for alle lovovertrædelserne.